

בהרבה מיקרים באה הפעם הראי שונה לענות על בעיות אישיות.

גיא (18), לפני סיום בחינותיה בגרות: "הבנים בכיתה היו צוחקים עלי שיש לי איבר קטן. החלטתי להראות להם. יצאתי עם בת מכיר תה נמוכה, כבוונה ברורה לשכב איתה ולהראות לחברה שאמנם יש לי קטן, אבל לזיון אני יודע. ידעתי מה צריך לעשות."

"היא היתה בתולה, ואני לא התחשבתי בה. רק על עצמי חשבתי. תה הרבה שהינה נהנית ממנו בפעם הראשונה היה שכאב לה. או ידעתי שאם אני מכאיב לה, כנראה שהיא בר שלי בסדר. יותר מהכל נהנית בפעם הראשונה מזה שכאב לה."

ענת (29), מנהלת חשבונות, נשואה: "נראיתי והרגשתי כמו בן. אפילו חזה בקושי היה לי. באופיי הייתי מרדנית, וככזו הרגשתי שאני מוכרחה לעשות את זה' מוקדם כל האפשר."

פיתית שכן בן 16. הוא היה בתול בכל המובנים, בכלל לא הבין מה אני רוצה ממנו.

"אולי זה כאב. אבל הייתי כלי כך מהופנטת ממימוש העניין, שם דבר לא עיניי אותי. או גם הבנתי שזו הדרך שבה בנים יסכימו לשתף אותי בפעילויותיהם, שאותן העדפתי על שיחות של בנות. כן, כדי להיות בן שכנתי איתם."

במיקרים אחרים תבוא הפעם הראשונה כתוצאה מלחץ חברתי, ורצון להשתלב בספורים מספיק רים החברה, שכבר עשו את זה.

סיפור של יעל אופייני לחץ חברתי, המופעל על ידיים בחברה שבה הם נמצאים. "למדתי בבית הספר האמריקאי. היה מקובל בין חברותיי לכינה לשכב בסביבות גיל 16, בעיקר כדי להרגיש מבר גרות. אני הייתי בתולה, ואחרי שחבר לכיתה סיפר לי כי שכב עם חברה משותפת שלנו, התמלאתי קינאה והחלטתי שזהו זה, זמני הגיע."

"כמה ימים לאחר מכן חזרתי ביתה באוטובוס. לא ירדתי בתחנה שלי והמשכתי עד התחנה הסופית. הסברתי לנהג די ברור שאני רוצה לשכב איתו. ירדנו לחוף, ושם שיכננו. הוא דווקא ליטף אותי. אני רציתי רק להיות כבר אהרריה ולי לכת, רק להיות כמו כולן. לא חצי טעיתי ולא הרגשתי לאיננו עם העניין. דווקא עכשיו, כשאני מספיק רת על זה, אני מרגישה מטופשת."

סוף-סוף נכנסנו!

סוף-סוף עברנו את הפעם הראשונה. עשינו זאת! התאכזבנו ממנה עמוקות, לא לזה צפינו. היא היתה מכאיבה, מפחידה ומתסכלת.

הבנות שבינינו ציפו לברקים ורעמים, וקיבלו טיפסוף מהיר וקצר. בימקום" הבנים, אחרי שהציגו "להעמיד" אותה, גמרו ורצו לספר לחברה. אך מה לא אלה לעולם מת הכניסה לעולם הסכסוכי, שי על צירו טובב העולם — כל שנצטרך עכשיו, לאחר הפעם הראשונה. יהיה להשתלב את הביצועים ולהיחלש עם העובדה, שהצרכים היטובים באמת קורים רק בספרים ובדמיון.

טלוויזיה

קצת מאוחר

ס יסורי של מחזור כ"ג של בית הספר הרתי מעלה, הוא תיאור חלום שנגזר. היה זה ניסיון אומלל ליצור הומניסטי דתי, המ" שלב תורה עם השכלה כללית. מין איינשטיין עם כיפה וארבע כנפות, שומר-מיצוות בין המבחנות במע" ברה.

אך משום מה לא היתה רדישה לאנדרוגינוס הזה. הרתיים הצעיר רים נעלמו בשיבות התורנית והחילוניים בגימנסיות, והניסיון היה כלא היה.

ההצגה הטלוויזיונית לא היתה משהו. את התלמידים דאו הושיבו בכסאות ילדותם (פחות או יותר), אולי אף זכרו לכל אחד את מקומו של פעם (ממש למות מהמקורות). מנחה-התוכנית סוכב את החגי" גה סביב הסופר חיים באר. איך לא? תמיד עובר הסיפור על בנה של בעלת הבכל שהיתה מובילה את בנה, מדי בוקר, לבית-הספר של התלמידים העשירים, והמנחה, עם זיכרונות משלו על בית-סיפרו שמת להבליט ריוקא אחד שגורש בשישית. על חבורת הבוגרים נמ" נים דוקטורים, עורכירדין, עיתונ" אים, פסיכולוגים, מורים, רב של ישיבה במעלה-ארומים ואף אחת שנחרה להיות אמא: והוכיחה את עצמה 12 פעמים.

חיים באר היה מתאים להיות מרכז העלילה, בעיקר מכיוון שהס" פיק לעבור בכל המחזות הרתיים, עד שמצא והחליט על דרכו. התל" מיר שבנה בבית-הספר את מורל העיר העתיקה, היה ממקימי נוש" אמונים, גילה את קיומו של ע" נכבש ואת כיעור הכיבוש והכובש. גילוי, שהוביל אותו עד לתתימת מודעות-תמיכה במפ"ם, בחברות האחרונות לכנסת.

לא רק זיכרונותיו האוטנטיים

מתקופת ילדותו וכישרונו לתאר את אלה הפכו את באר לציר התוכנית. תמימות התיאור היא שר"ש כוחו. בטיבעיות הוא העביר את תחושותיו של התלמיד רחלבסקי (שם ילדותו), כאשר הוא מצמיד באולפן את שוער-היד לאונו, לש" מוע את השניות חולפות: כמו אז, כשהיה תלמיד כלאו בכיתה, עיני" מלשלוט מבטים גואשים בחגיף השעון שנתקעו, כאילו, בלי לזוז. תיאוריו של באר אינם מאבדים את אמיתותם, גם כשהוא מסביר את

אמנון דנקנר פירחח

הפניות החדות בדרכו הארוכה, מקצה אחד של המפה הפוליטית אל הקצה האחר. מסע ארוך, שהחל בסיפור קטן. "פנישת עבודה" שהתרחשה ב" נו לבין נער פלסטיני מצחצח-ניעלי יים גרמה לו לסגת מאמנתו בשל" מות הארץ הכבושה, אל מווחות נפש אחרים. בסך הכל השתדלה חבורת-ה" תלמידים המגודלים לשתף פעולה

עם המנחה. חיים באר מתאים להם. מרכזיות בתוכנית לא הפריעה לדוקטורים רביצקי ולוי ולא לרב יצחק שילאט. אפילו עורכירדין פר" קש הסכים. רק אחד חשב אחרת. העיתונאי אמנון דנקנר, שהופיע על תקן ליצן-החצר. עושה כל תע" לול ונסה כל טריק למשוך אליו את ערשת-המצלמה. הוא קרא" קריאות-ביניים, רשם רשימות, די" פרף בהן חוזר ודופרף ובעיקר הגי" יים.

כשאמר חיים באר כי הוא חייב את הצלחתו למישטר "הכתב והד" חשבון" שהיה נהוג בבית-הספר, היתה לדנקנר דיעה הפוכה. הוא דיבר על "ההתעמרות והמכות הא"

החילוניים שלחו אותו לבית-ספר דתי. כך מצא עצמו משוטט עטור כיפה, הן בין כותלי בית-הספר והן מחוצה להם, ואילו בשבתות היה נוסע עם הוריו לשפתי-הים. ולי" מחרת היום כבוקר, כשחזר דנקנר הקטן שרוף כולו מהשמש, היה הולך אל אחות בית-הספר לקבל שיחורו. שם היה מספר סיפורים כדי לתרץ את הכוויות. למעט הפרעותיו המתמשכות של דנקנר היתה התוכנית מעניינת ואקטואלית. היה גם עצב בעובדה שילדי הבוגרים כבר לא ילמדו שם, כיוון שבית-הספר כבר אינו קיים. הילדים גם לא יפגשו זה בזה בבית" ספר רומה, כי גם כאלה כבר אין.

חיים באר מהני

בבית הספר מעלה היתה מיסגרת של לימודי-חול עם לימודי-קודש. שם למדו ביחד ילדות וילדים חר" כשי"כיפה. עוד בימיו היה בית-הספר מעלה יוצא-דופן, וכיום בוודאי שאין לו כל סיכו" להתקיים. הקנאות הר" תית, כציפור-טרף, בלעה את הנ" סיון כאילו לא היה. והצער על כך הוא מאוחר מדי. מאוחר להחזיר את הגלגל אחורה.

ימות והנוראות, והאכזריות שה" יינו מקבלים או מרוב המורים." וכשדבריו לא זכו בתגובה של ממש הוסיף והגזים עוד יותר בהצהרה: "היתה אווירה של אלימות. היתה אווירה של אלימות, בפרוש!" "הגזמת!" צעקו לו כולם, בלי כל הפתעה. מכירים אותו מילדות. כבר אז שימשו לו "גיגונים" אלה כלים הכרחיים בחיים, שאותם קי" כל מהוריו מולידיו ומחנכיו. הוריו

לארד על מחאת ארצות-הברית על כוונת ישראל לגרש עוד פלסטינים מהשטחים הכבושים. וגם על הכוונה להקים שם עוד התנחלויות. לא הספיקה המיקלחת האמריקאית, וגל מחאות החל שוטף את ישראל. מכל העולם מוחים על התחלת ביצוע האפרטהייד הישראלי כנגד הפלסטינים. מתנההעבודה לאיפסון הפועלים הפלסטינים, על יד פתחי תיקווה, ותגיהיהווי באריאל הדליקו את כל העולם.

בצורת מגן-דויד. ובכלל עונדים אותו ערבים ולא יהודים. או על מה כל הרעש???

הפגנת השמאל נגד השתוללות הקוואקים היהודים בשטחים הכבושים מספקת את מנת הצביעות השבועית. כולם היו שם: מהמעמד, דרך השומר הצעיר, נוער ר"ץ, שינוי, מטה החולצה הכחולה, נתיבות שלום וכמובן עולום עכשיו. כל מי שקורא לעצמו שמאל היה בהפגנה הזאת. רק מעטים ראוים לתואר. מי שהיו אמיצים במילחמה מאבדים את הביצים במאבק על השלום. תחת דיבורים כרוזים על פוגרומים בפלסטינים. מדברים על פגיעות בערבים ובחילי צה"ל. כאילו יש חיילים בין מאות הנפגעים מכרורי המתנחלים. אם אין להצורה הזאת אומץ להגיד את כל האמת, איזה סיכו" יש להם במאבק נגד הרעש??

הסינים מהכים לראות אם יוכי בדרמטקה, לראשונה בתולדותיהם, או שיצטרפו להמתין עוד 20 שנות דיקטטורה לפני שהשילטון ייכנע לרצון העם, ובינתיים טובב הצבא אלפי טסורנטים.

כך נמשכת תגיגת האיסנות הבינ-לאומיים לשימחת עם ישראל הנדרם מול המפלגים. מתגלה כי רביסר-מדי לא למדו עדיין שצרת רבים היא נחמת טיפשים. והם חוזרים מדי שבוע בשבוע למנת האופיום שמספק השילטון. חצי שעה של שימחה-לאיד העולם, יש שימחה יותר גדולה ומאת?

השבוע הוסיפו קינוח עליו, מין קרם קראמל של החדשות, והביאו קטע של ברברה בוש, אשתו של נשיא ארצות הברית. כשהיא מנשקת את ידו של בעלה של מרגרט תאצ'ר, ראש ממשלת בריטניה. התמונה הרגיעה את כל האמריקאים, שפחדו שמרכיב-הבידור בבית הלכן נסגר, אחרי הגירת הזוג ההוליוודי בחזרה למולדתו בקליפורניה. עכשיו נרגעו האמריקאים. יש למוקיון האמריקאי יורש וגם יורשת. עכשיו יש עוד סיבה לראות עולם. לא להפסיד את הקטעים הקומיים שמגיעים מאמריקה.

רואים שטיות

כ ל מוצאי-שבת, לפני שנכנס עם ישראל לשבוע צרות נוסף, מקבל הציבור את מנת האופיום השבועית. משהו מרגיע, משהו שמשכיח את הצרות הפרטיות של כל אחד ואחד. ואת כל הצרות של כולם ביחד. 9 שעה 9 אחרי שהרגיעו את חותרי-הספורט, נותנים גם לציבור רחב את המנה שלו, בתוכנית רואים עולם. כפי שנראה העולם בטלוויזיה הישראלית, נשאר רק לשאול — אם זה פרצופו של העולם, מי בכלל רוצה לראות אותו?

התשובה פשוטה: כל עם ישראל, או לפחות החלק המאמין שצרת רבים חצי נחמה. לכן גם נצמד הצופה אל מיקבץ הצרות העולמי העולה לפניו, בקצב אקספרס, צרה רודפת צרה, לשימחת הצופים שבבית.

לפני שמתמכרים להנאה מצרות העולם ולשימחה-לאיד העולם, מקבל הציבור את מנת הייאוש המקומי. בין חרשות הפנים של מוצאי-השבת האחרונה היה לא מעט.

התחילו בהודעה על עוצר כללי על רצועת-עזה. משבוע הבא כל מי שיוצא מהרצועה ונכנס לישראל חייב לקבל ויזה (אישור-כניסה). מדינת ישראל עשתה עוד צעד להקמת מדינת פלסטין... לא רק עזה גועשת, גם הדרום הישראלי נלחם. בים האדום נפצת אגויות נושב אילת, שיצא לרוג דווקא במימי טאבה. עכשיו לא הזמן להזכיר לתושבי אילת שטאבה נמצאת תחת שילטון מצרי, וכל ישראלי כמו כל תייר אחר, צריך אישור" כניסה למקום. אם אומר שוטר מצרי לעצור, עוצרים. ואם לא, למת-השררה יורה בדיוק כמו בישראל.

כמקום הסברים מטופשים לישראלים עכשיו בדיוק הזמן לרדת קאסח על המצרים: מה פתאום הם יורים? נשאר רק לקוות שהמצרים לא ישיבו כשיגנון הישראלי: "מצטערים על האכזרות. לא היתה כוונה: רק ריינו באוויר." טענה צודקת. יש כדור שלא עף באוויר לפני שפגע במישהו? ואם לא מספיקות הצרות מקרוב יש עוד תוספת של מישלוח צרות מרחוק. מהכחילה הזאת מתגלה שלא רק גיימס בייקר, שרי-החוק האמריקאי, הוא שונא ישראל נוראי. כמו שהתגלה, כשהציע לישראל להיפרד משיגוען הגדולות של ארץ ישראל הזלמה. גם הסגן שלו, לורנס איגלברג. התגלה השבוע כהמן לא קטן. הוא הזמין אליו את משה ארד, שגריר ישראל בווינגטון ונפל עליו בחבילת מחאות חריפות. מיסטר איגלברג בישר